

Păstorul cel bun - 3. El scoate oile

3. El scoate oile

Versetul 13 ne spune că Păstorul scoate oile dintre popoare. Avem aici în primul rând gândul că le scoate din locul în care se găseau. Pe de altă parte vedem că Păstorul este gata să conducă oile. El nu numai că le scoate sau le cere să plece, ci El le conduce afară.

Păstorul schimbă locul actual de ședere al oilor

Dacă oile se află într-un loc unde sunt în pericol, atunci Păstorul le scoate de acolo. Cele mai cunoscute versete din Vechiul Testament în acest context vorbesc despre faptul că Domnul a scos pe poporul Său din Egipt.

Astfel, Dumnezeu spune în Exod 20.2: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului.” Aceste cuvinte se repetă de mai mult de zece ori. Putem aplica această expresie atât la eliberarea omului de sub puterea lui satan, cât și la credințioșii care se găsesc în locuri primejdioase.

Probabil, cel mai cunoscut loc din Noul Testament este Ioan 10.3, unde se spune despre Păstorul cel bun, că El cheamă oile Sale pe nume și le duce afară. Chiar dacă acest verset, în ceea ce privește învățătura, se referă la rămășița credincioasă din staulul lui Israel, îl putem totuși aplica practic la noi. Imediat după ce oile sunt duse afară, se amintește că Păstorul merge înaintea oilor (versetul 4); aceasta este o realitate de care ne putem bucura.

Dacă vom căuta diverse versete în Vechiul Testament, care vorbesc despre scoatere, atunci ne vom aminti în primul rând de unde am fost scoși, în al doilea rând de locul în care suntem aduși și în al treilea rând de modul în care ne-a condus afară Păstorul. Amintim în acest sens câteva exemple:

a) De unde ne scoate Păstorul:

- Deuteronom 4.20: El ne scoate din cuptorul de fier. Acest lucru ne lasă să ne gândim la încercări mari, în care putem să ajungem într-un mod sau altul și din care, după mintea omenească, nu există cale de ieșire.
- 2 Samuel 22.49: El ne scoate din mijlocul vrăjmașilor noștri. Domnul nu ne părăsește, chiar și atunci când suntem înconjuțați de dușmani (Psalm 27.2).
- Psalm 107.14: El ne scoate din întuneric. Și ca credințioși putem să ajungem ușor într-o stare, în care nu mai vedem clar. Păstorul ne ajută să părăsim o astfel de stare.
- Psalm 107.28: El ne scoate din necazuri. Timpul necazurilor și al greutăților nu se oprește în fața ușii creștinilor. Dar noi avem un Păstor, care ne scoate din ele.

b) Unde ne duce Păstorul:

- Psalm 18.19: El ne scoate la loc larg. Acest lucru ne lasă să ne gândim la libertatea în care am fost aduși. A fi creștin nu înseamnă o viață de strâmtoare, ci de lărgime, pentru că adevărata libertate constă în a face voia lui Dumnezeu (Ioan 10.9; Isaia 33.17).

- Psalm 66.12: El ne duce la un loc de belșug. A fi scos afară de Păstor aduce înviore și bucurie. Putem spune împreună cu David: „Paharul meu este plin de dă pe deasupra” (Psalm 23.5).

- Mica 7.9: El ne scoate la lumină. Noi suntem aduși într-o atmosferă în care dobândim înțelepciune spirituală și vedem lucrurile, așa cum le vede Dumnezeu.

c) Cum ne duce Păstorul:

- Psalm 105.43: A scos pe poporul Său cu bucurie, pe aleșii Săi cu strigăt de bucurie. Aici privim în inima Păstorului nostru. Nu este nici o greutate, ca să ne scoată afară, ci El face acest lucru cu bucurie și strigăt de bucurie. Noi suntem oile Sale, aleșii Lui.

Cum ne comportăm însă noi unii cu alții? Suntem dispuși să ajutăm pe alții, pe cei care se găsesc într-un loc al necazurilor și al încercărilor sau trecem cu indiferență pe lângă ei? La temnicerul din Filipi, prima roadă a luminii, pentru care s-a rugat, s-a arătat în faptul că i-a scos pe Pavel și pe Sila din închisoare (Fapte 16.29-30). O astfel de slujbă putem să facem și noi unii altora.

Păstorul ne conduce

Cine conduce, merge înainte. Cine conduce, hotărăște în ce direcție trebuie mers. Tocmai aceasta face Păstorul. El merge înaintea oilor. Nimeni nu este un conducător ca El. Când împăratul Irod a întrebat pe cărturari despre locul nașterii lui Mesia, ei au citat din profetul Mica următoarele cuvinte: „Și tu, Betleeme, țară a lui Iuda, ...din tine va ieși un Conducător care va păstori pe poporul Meu, Israel” (Matei 2.6). În aceste versete găsim cele două funcții cumulate: conducerea și slujba de păstor.

Dar și în locul citat în alt context din Isaia 40.11 avem aceste funcții cumulate. Acolo citim că El ca Păstor va paște turma și va călăuzi blând oile care alăptează.

Viața creștinului se aseamănă cu o călătorie printr-o țară necunoscută. În această călătorie suntem amenințați de primejdii și greutate. De aceea avem nevoie de un Conducător, care merge înaintea noastră, pentru a ne arăta drumul. Acest conducător îl avem în Domnul nostru. Împreună cu copiii lui Israel putem spune: „Prin îndurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta” (Exod 15.13).

Mâna Sa atotputernică ne ocrotește de orice primejdie. Vin situații în care ne temem,

ne este frică. Atunci putem să ne gândim la cuvintele psalmistului Asaf: „Și i-a condus în siguranță, încât să nu le fie frică” (Psalm 78.53). Conducătorul nostru divin nu cunoaște nesiguranța, pe El nu-L poate surprinde nimic, deoarece toată calea este deslușită înaintea Lui.

Pe lângă ocrotire și siguranță avem nevoie și de învioreare și hrană. Domnul știe când suntem obosiți și fără curaj și la timpul potrivit ne dă îmbărbătare. Prin profetul Isaia, Domnul ne spune: „Nu vor flămânzi, nici nu vor înseta, nici nu-i va bate arșița, nici soarele, pentru că Acela care are milă de ei îi va conduce și îi va călăuzi pe lângă izvoarele de apă” (Isaia 49.10). David spune în cunoscutul său psalm al păstorului: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite. El îmi înviorează sufletul” (Psalm 23.2-3).

Pe cărarea prin pustiu există și luptă. În această luptă avem nevoie de un Conducător, pentru că în puterea noastră proprie vom fi învinși. Nădăduind în puterea lui Dumnezeu, putem să mergem liniștiți împotriva dușmanului. Un exemplu demn de urmat este împăratul Ezechia. Când s-a văzut în fața unei supraputeri de dușmani, înaintea căreia, omenește vorbind, nu avea nicio șansă de câștig, s-a încurajat și a zis: „Fiți tari și curajoși! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați... cu noi este Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne ajute și să lupte luptele noastre” (2 Cronici 32.5-8). Ce bine este ca în luptă să ai un astfel de Conducător!

Creștinii au un țel. Este gloria Casei Tatălui, unde Îl vom vedea pe Acela care ne-a iubit așa de mult. Acest țel îl vom atinge cu siguranță, deoarece Conducătorul divin ne-a promis solemn. Dacă ar depinde de credințioșia, energia și capacitatea noastră, niciunul dintre noi n-ar ajunge la țintă. Dar despre Domnul nostru se spune: „El i-a scos din necazurile lor. El oprește furtuna, schimbând-o în liniște, și valurile se potolesc. Și ei se bucură că s-au liniștit și El îi conduce în portul pe care-l doreau” (Psalm 107.28-30).

Nimeni dintre noi nu se poate compara cu Conducătorul nostru divin. Și totuși, multe texte biblice ne arată că în poporul lui Dumnezeu conducerea este delegată. Dumnezeu ne prezintă atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament bărbați și femei care au fost conducători ai poporului. Cântarea Deborei și a lui Barac în Judecători 5 începe cu cuvintele: „Pentru că acei conducători au condus în Israel, pentru că poporul s-a oferit de bunăvoie, binecuvântați pe Domnul!” (Judecători 5.2). Puțin mai târziu, cei doi unesc din nou gândul referitor la conducători cu lauda: „Inima mea este pentru căpeteniile lui Israel, care s-au oferit de bunăvoie pentru popor. Binecuvântați pe Domnul!” (versetul 9).

Și Noul Testament vorbește despre conducători în poporul lui Dumnezeu. Cartea Faptele Apostolilor 15.22 ne amintește de „bărbați conducători între frați” și în Evrei

13 suntem îndemnați să ne amintim de conducătorii noștri și să ascultăm de ei (Evrei 13.7, 17).

Înțeleptul Solomon a spus odată: „Unde nu este sfat, poporul cade” (Proverbe 11.14). În societatea noastră, rând pe rând, conducătorii și autoritățile își pierd credibilitatea. Și totuși, principiile lui Dumnezeu rămân neschimbate. Unde lipsesc conducătorii, acolo poporul se destramă. Aceasta se confirmă nu numai în lume. Respingerea autorității date de Dumnezeu lasă în urma ei pagube permanente și în poporul lui Dumnezeu, și în familiile noastre.

Textul amintit deja din Evrei 13.17 spune: „Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală.” Două lucrări sunt spuse despre conducători:

- În primul rând, conducerea este legată de responsabilitate. Conducătorii trebuie să dea socoteală.
- În al doilea rând, conducerea nu înseamnă stăpânire. Conducerea este o veghere asupra sufletelor din turmă și nu este o subjugare sau o dominare. Tocmai acest lucru l-au făcut păstorii falși. Ei stăpâneau cu asprime și cu strictețe (versetul 4). Repet: cel ce conduce arată direcția și merge înainte. Aceasta este ce avem voie să facem noi, când Dumnezeu vrea să Se slujească de noi ca și conducători. Conducătorii trebuie să fie un model pentru turmă (1 Petru 5.3).

Dacă ne gândim la practica zilnică, putem să întrebăm: Care este situația în familiile noastre? Ca părinți purtăm responsabilitatea pentru copiii noștri. În timpul în care trăim, avem, mai mult ca oricând, nevoie de o orientare divină, dacă vrem ca și copiii noștri să rămână pe direcția bună. Sunt posibile trei feluri de comportament:

1) Îi lăsăm pe copii în propria lor voie, iar ei își vor alege singuri drumul. Aceasta pare să fie cea mai simplă soluție. În acest caz nu trebuie să ne mirăm, dacă ei fac lucruri care nu-i plac Domnului.

2) Comandăm și ordonăm cum să se petreacă lucrurile, fără să dăm vreo importanță vârstei, înțelegerii și înclinațiilor copilului. Și în acest caz, rezultatul va fi de regulă negativ. (Remarcă: În timpul educării, părinții vor trebui din când în când să ceară ceva copiilor, fără să le explice, de ce solicită aceasta. Ascultarea, fără a înțelege, este de asemenea un principiu divin).

3) Ne luăm timp să-i călăuzim cu înțelepciune pe copiii noștri și să le indicăm direcția bună, noi înșine fiind în primul rând un model pentru ei. Ceea ce văd copiii la noi (adică, ce le demonstrăm printr-o viață exemplară) are o importanță mult mai mare decât ceea ce le spunem. Dacă faptele noastre dovedesc cuvintele noastre ca fiind

minciună, atunci este mai bine să tăcem.

Dar peste toate acestea nu vrem să uităm că totdeauna este harul Domnului, care face din copiii noștri urmași ai Lui. Dar aceasta nu va înlătura niciodată partea noastră de responsabilitate.

Care este situația în conviețuirea noastră frățească? Și aici sunt conducători și este mare nevoie de ei. Cât de multă dezorientare există astăzi în adunările celor credincioși! Cât de des sunt puse la îndoială principiile biblice de către aceia care cândva le-au predicat altora!

Dacă Dumnezeu ne folosește așa, cum ne comportăm noi? Ne îngâmfăm că ocupăm rolul de conducător și privim spre ceilalți de sus în jos? Atunci nu suntem adevărați conducători. Sau folosim poziția aceasta în folosul nostru? Atunci facem ceea ce au făcut păstorii falși. Sau ne comportăm cu asprime față de frații și surorile, care sunt încă tineri în credință și au nevoie de un ajutor plin de dragoste? Inimile noastre omenești sunt capabile de orice. De aceea și în acest punct vrem să învățăm de la Conducătorul nostru divin. Dacă Îl urmăm, atunci suntem capabili să fim conducători pentru alții care Îl urmează pe Domnul.